

שירלי וגנר, מכניקה של נשל

אוצרת: אילנית ארקין קיש

30.6.2024 - 11.4.2024

התערוכה "מכניקה של נשל" היא תערוכת יחיד של האמנית שירלי וגנר, שנוצרה במסגרת תכנית רזידנסי לרגל מאה וארבעים שנה להקמת המושבה מזכרת בתיה ובהשראת אוספי ומבני המוזיאון ההיסטורי. בתווך שבין ההווה לעבר, התערוכה מקלפת וחושפת לעינינו שכבות בנות מאה וארבעים שנה שכיסו מבנים, מנגנונים ועצים. מתוך מעין פעולה ארכיאולוגית, היא מפרקת ומחברת את השכבות השונות מחדש. כמו בעל חיים המקלף את עורו הישן ומגלה את עורו החדש, יוצרת וגנר ריבוד אחר ושונה של אותן שכבות היסטוריות. יצירות האמנות מרובות השכבות והרבדים מאפשרות לנו לחוות את הזמן שחלף, להרהר במציאות בה אנו חיים ולחשוב על העתיד לבוא. בחינה, פירוק והרכבה של שכבות הזמן ושכבות החומר הם חלק מתהליכי חקירה מתמשכים בהם עוסקת וגנר בעשייתה האמנותית. כשהיא נכנסה לראשונה לחלל זה שבקזרמת לזין, היא ראתה בשכבות המתקלפות של הצבע נשלים הנופלים וחושפים את שכבות המבנה ההיסטורי - ואת הדימוי המדומיין הזה יצרה מחדש בסטודיו.

לתערוכה חמישה פרקים, המוצגים על פני שתי הקומות שבקזרמת לזין - במקור, אחד מארבעת בתי המגורים הראשונים של מזכרת בתיה: "גווילים" היא סידרה של שלושה הדפסי ענק היוצרת מעין דגם עשוי מדימויים של קליפות עצי האקליפטוסים בני למעלה ממאה שנה, המקיפים את המוזאון. "נְשָׁלִים" הוא מיצב תלוי-חלל המוצג בחלק האחורי והמשומר של קזרמת לזין. וגנר תיעדה רבים מחלקי הקירות של המבנה ומחלקי הצילומים שלה יצרה קולאז'ים ידניים המדמים נשלים של אותם הקירות. הסדרה "שפת אב-בן" מציעה היברידיים, מעין מיחברים בין חלקי המחרשות המקוריות של לוי יצחק אשבל ובין חלקי הפסלים של בנו, ראובן אשבל. כל מחרשה ופסל צולמו בצילום סטודיו בנפרד כפורטרט, הצילומים נחתכו וחוברו מחדש ליצירת מכונת חדשות ומפתיעות, המציעות משמעויות ופונקציות שונות. המכונה הפכה למרחב דיאלוגי מגשר בין האב והבן, בין הסטוריה והווה ובין רעיון ההתיישבות שעמד לעתים בניגוד למעשה האמנותי. בקומה העליונה מוצגת עבודת הוידאו "מודולטור של זמן". היצירה עוקבת אחר מנגנוני האתרים המרכזיים במושבה העתיקה. דרך שוטטות בבארות ובאוסף הנפחיים בן עשרות השנים, מפיתה וגנר חיים במנגנונים השונים ובהתערבות מכוונת היא גורמת לכל אותם מנגנונים מכניים, שעמדו מלכת, להשיל את שכבות האבק והזמן ובקצב הולך ומתגבר היא מביאה להעלאתם של המים לפני הקרקע, לפכפוף ולשפייה של מים זורמים. סגנון הצילום והעריכה נוטל את השראתו מסרטיו של הצלם והקולנוען הלמר לרסקי בשנות ה-30 וה-40 את החקלאות המתחדשת בארץ ישראל, אולם בניגוד לאותו סגנון גברי, נוקשה ומגויס, וגנר מציעה התבוננות עכשווית ורכה יותר לאותם מנגנונים ישנים. התערוכה מציעה להאזין לקולות העבר בעבודות הסאונד "הקולות

מוזיאון מזכרת בתיה ע"ש ערן שמיר

שאותם איננו שומעים" המוצבות בבית הפקידות, בתוך תערוכת הקבע של מוזאון המושבה ומעניקות לתערוכה חיים חדשים. העבודות נוצרו במסגרת סדנת אמנית עם תלמידי מגמת אמנות.

שירלי וגנר היא אמנית רב תחומית המתמקדת בצילום. בוגרת תוכנית התואר השני באמנות מאוניברסיטת ייל בהצטיינות (2002). בוגרת המדרשה לאמנות (1994), זוכת פרס עידוד היצירה מטעם משרד התרבות (2017) ובוגרת מספר תוכניות רזידנסי ביניהן Workspace Donn e Dieu The residency, ניו יורק (2009). עבודותיה הוצגו בארצות הברית, באירופה ובישראל בין השאר; מוזיאון Goch גרמניה, מוזאון Islip לאמנות ניו יורק, מוזאון תל אביב לאמנות, מוזאון Kallmann גרמניה, גלריה Associ es Cadot Farideh, פריז, גלריה Slag, ניו יורק. עבודותיה נכללות באוספים מוזיאליים ופרטיים רבים, ביניהם אוסף מוזיאון תל אביב לאמנות ואוסף מוזיאון Goch, גרמניה. בימים אלה מציגה תערוכה בגלריית מוסררה בירושלים. וגנר היא מרצה במחלקה לאמנות רב־תחומית בשנקר ומיוצגת על ידי גלריה רוזנפלד, תל אביב.